

Temeljna načela Budoa

Prijevod: Renata Dugandžić, (mama Doriana Dugandžića)
svibanj 2013.

Uredio: Goran Blažević

Poglavlje 1

Budō povelja (Budō Kenshō)

Budō, japanske borilačke vještine, imaju svoje korijene u prastarom borilačkom duhu Japana. Kroz stoljeća povijesnih i društvenih promjena, ovi su oblici tradicijske kulture evoluirali od borbenih tehnika (jutsu) do načina usmjerenog na vlastiti razvoj (do).

Tražanjem savršenog jedinstva uma i tehnike, Budō je oplemenjen i pretvoren u način tjelovježbe i duhovnog razvoja. Proučavanjem Budō-a potiče se pristojno ponašanje, napredak tehničke stručnosti, jača tijelo i usavršava um. Suvremeni Japanci naslijedili su tradicionalne vrijednosti kroz Budō, koji i dalje igra značajnu ulogu u formiranju ličnosti Japanaca, služi kao izvor neizmjerne energije i pomlađivanja. Kao takav, budo je privukao veliki međunarodni interes, i studira se diljem svijeta.

No ipak, trend zaslijepljenosti usmjeren samo prema tehničkim sposobnostima pomiješan sa preokupacijom pobjeđivanja ozbiljna je prijetnja suštini budoa. Kako bi spriječili pogrešne interpretacije, budo praktikanti moraju kontinuirano preispitivati vlastite stavove i težiti usavršavanju i sačuvati ovu tradicionalnu kulturu.

U ovoj nadi mi, članovi Japanskog budo udruženja, donosimo Budo povelju kako bi održali osnovna načela Budō-a.

Članak 1: CILJ Budō-a

Kroz fizički i mentalni trening japanskih borilačkih putova, budo praktikanti izgrađuju svoj karakter, povećavaju osjećaj prosuđivanja, i postaju disciplinirani pojedinci sposobni doprinijeti društvu u cijelosti.

Članak 2: *KEIKO (trening)*

Vježbajući budo, praktikanti moraju djelovati s poštovanjem i ljubaznošću, pridržavati se propisanih osnova vještine, i opirati se iskušenju potrage samo za fizičkom tehnikom već težiti ka savršenom razvoju i zajedništvu uma, tijela i tehnike.

Članak 3: *SHIAI (natjecanje)*

Bez obzira na to da li se natječemo ili izvodimo set formi (kata) praktikant mora prikazati u vanjskom obliku duh sadržan u Budō-u. Mora dati najbolje od sebe, pobjedu prihvatiti skromno, poraz prihvatiti pristojno i kontinuirano održavati samokontrolu.

Članak 4: *DŌJŌ (dvorana za vježbanje)*

Dōjō je posebno mjesto za uvježbavanje uma i tijela. U Dōjō-u, Budō praktikanti moraju održavati disciplinu, pristojno ponašanje i iskazati poštovanje. Dōjō bi trebao biti mirno, čisto, sigurno i svečano okruženje.

Članak 5: *Poučavanje*

Učitelji uvijek moraju ohrabrivati druge da također teže ka vlastitom poboljšanju i da marljivo vježbaju svoje tijelo i um nastojeći produbiti razumijevanje tehničkih principa budō-a. Učitelji ne bi smjeli dozvoliti da se pozornost stavlja na pobjedu ili poraz u natjecanju, ili pak samo na tehničku sposobnost. Iznad svega, učitelji moraju nositi odgovornost uzora.

Članak 6: *Promicanje Budō-a*

Osobe koje populariziraju i unaprjeđuju budō moraju zadržati otvoreni um i međunarodnu perspektivu u prihvaćanju tradicionalnih vrijednosti. Moraju uložiti napore kako bi doprinijeli istraživanju i poučavanju, te nastojati potpomoći budō u svakom pogledu.

Članovi organizacije Japanskog budo udruženja

Preuzeto iz: Budo perspectives (Auckland 2005), str. 1,2.

Budō, borilačke vještine Japana, su oblici tradicijske kulture koje poštuju tradicionalni borilački duh prenoseći ga od davnih vremena. Kroz praksu, student uči ispravne načine, oplemenjuje njegove ili njezine tehničke vještine razvijajući um i tijelo, te postaje moralan čovjek.

Učenik Budō-a se fokusira ne samo na tehničku vještinu ili pobjedu u natjecanjima, nego nastoji razumjeti prave ideale borilačkih vještina i njeguje njihovu tradiciju.

Sljedeći članci navedeni u "Budō Povelji za mlade" moraju biti prihvaćeni od strane mladih praktikanata kako bi od njih imali koristi u svom radu, i cijenili ideale borilačkih vještina.

(Cilj)

Članak 1.

Obdareni jakim osjećajem pravde, hrabrosti, razumijevanjem za druge, i zdravog tijela i uma postignutih kroz obuku u tehnikama borilačkih vještina, mi ćemo težiti da postanemo ljudi korisni društvu.

(Keiko-praksa)

Članak 2.

Kada treniramo Budō, mi ćemo se pridržavati tradicionalnih oblika lijepog ponašanja i lekcija naših učitelja. Mi ćemo vježbati osnovne tehnike što točnije, pokušavajući naučiti ne samo tehnike, već i nastojati ojačati naše tijelo i um do svojih najvećih mogućnosti.

(Shiai-natjecanja)

Članak 3.

U natjecanjima (Shiai) i demonstracijama (Embu), mi ćemo se potruditi da dokažemo vještine koje smo stekli tijekom treninga. Mi ćemo to učiniti ozbiljnog i dostojanstvenog stava, bez da smo opterećeni pobjedom ili porazom.

(DŌJŌ- Dvorana za vježbanje)

Članak 4.

Dōjō je mjesto gdje učimo naše vještine i negujemo snagu tijela i uma. Moramo slijediti pravila, ponašati se na pristojan način, i držati Dōjō čistim i sigurnim.

(Prijatelji - kolege)

Članak 5.

Moramo cijeniti prijateljstva koja stvaramo u Dōjō-u, mi surađujemo i podržavamo jedni druge. Trebamo uživati u našem zajedničkom treningu i nastojimo se sprijateljiti sa svima oko nas.

Budō, borilačke vještine Japana, imaju svoje korijene u tradiciji busidō-a - Put ratnika. Budō je tradicionalni oblik tjelesne kulture koji se sastoji od: jūdo, kendō, kyūdō, sumō, karatedō, aikidō, shōrinji kempō, naginata i jūkendō. Praktikanti proučavaju vještine dok nastoje ujediniti um, tehniku i tijelo, razviti njegov ili njezin karakter; poboljšati svoj osjećaj moralnosti, i njegovati poštovanje i pristojno ponašanje. Prakticirajući upornost, ta divljenja vrijedna osobina postaje svojstveni dio karaktera praktikanta. Budō umjetnost služi kao put do vlastitog savršenstva. Ovo uzdizanje ljudskog duha će pridonijeti društvenom napretku i harmoniji, i na kraju, u korist svih ljudi na svijetu.

◎ Shin Zen Bi

◆ *Shin Zen Bi*

Istina – dobrota - ljepota

SHIN (Istina)

U Kyudo-u, istina je da je Yumi bez zablude. Kaže se, "ravno kao strijela", strijele, naravno, lete ravno, pa bi se moglo zapitati, kako bi gađanje strijelom eventualno moglo biti varljivo?

Traženje odgovora na to pitanje je bitan aspekt Kyuda. Zapravo, veći dio čina otpuštanja luka je "u potrazi za istinom". Svaki hitac je posvećen približavanju istini.

Istina luka mjeri se sa "Sae" (vedrinom), "Tsurune" (zvukom tetive) i "Tekichu" (točnosti pucanja). Način luka je proces traženja "Shin" poboljšanjem ove vještine, hitac za hitcem.

ZEN (Dobrota)

"Zen" je manifestacija etičkog aspekta Kyuda. Etika Kyuda poput "Rei" (ljubaznost) ili "Fuso" (ne-sučeljavanje) zamolba je svakome da uvijek ostaju mirni i ne izgube pribranost. Ovih dana, prirodno je za svakoga da se traži prefinjenost, samoispitivanje, mir i jednakost.

Kyudo ne potiče svađu, neprijateljstvo ili osvetu. Ključna ideja Kyuda je bratimiti se, povezati i biti u miru s drugima i održavati mir u svako doba. Ova disciplina je osnova Kyuda.

Danas se pad moralnih normi često iznosi. Etika Kyuda bi mogla biti ključ za prevladavanje ovog općeg problema.

BI (ljepota)

Ljepota je obično cijenjena kao nešto vizualno ugodno. Međutim, u Kyudu, ljepota leži u "SHIN" i "ZEN". "Jarai" (svečani ritual Kyuda) je jedan od načina izražavanja ovog koncepta. Japanski lukovi su izuzetno lijepe forme, ali ono što stvarno potiče osjećaj ljepote je dostojanstvo, "Shintai Shusen" (iz Raiki Shagi) i ritmički pokret stvoren mirnim stanjem uma. To je značajka originalnog japanskog puta luka. Njemački filozof, Eugen Herrigel je rekao: "Britanski lukovi se održavaju na visini ramena i izvlače se velikom fizičkom silom. S druge strane, japanski lukovi se podižu i napinju, tako da je potrebno samo otvoriti svoje ruke, a nije potrebna fizička sila." Ljepota Kyuda je taj stil gađanja bez napora.

Ove tri temeljne etike Kyudo-a, smjernice su za današnje i buduće Kyudo praktikante. Kyudo više nije borička vještina. Kyudo svoju privlačnost mora zadržati u suvremenom svijetu, kako ne bi bila izgubljena i zaboravljena.

◆ Rei

Pravila ponašanja

Prirodno je da oblike Kyuda treba razlikovati sa zahtjevima svake generacije. U stara vremena, rečeno je da su u Ogasawara školi poučavana pravila ponašanja, a u Heki školi se težilo gađanju. Ogasawara škola je predvodila u svečanim načelima pravila ponašanja, i Heki škola vodila u tehnici gađanja. Iako su postojale rame uz rame (istovremeno), obje škole su različite na svoj način. Međutim, kako su se vremena promijenila, a s tim promjenama i društveni uvjeti, težilo se sjedinjenju nekih od njihovih razlika. Došli su do zaključka da pravila ponašanja odvojena od tehnike ne može se uistinu nazvati gađanje, a tehnika koja je izgubila pravila ponašanja, nije put Kyuda. Umjesto toga, zajedno - tehnika i pravila ponašanja pružaju nerazdvojivo jedinstvo u gađanju koja je istina Kyuda.

Dokazi o ovoj kombinaciji pristupa može se vidjeti u postupnom nestajanju riječi Kyujitsu – tehnika luka ili Shajitsu- tehnika gađanja, nakon sredine Meiji razdoblju, uz riječ Kyudo koja dolazi više u uporabu.

Ako ste zaokupljeni samo tehnikom gađanja i izgubite način i pravila, onda je to gađanje zbog sporta i ono ne samo da gubi dubinu, već je oblikom je neuredno. S druge strane, ako se upuštate previše u pravila i nemarani ste u tehnici gađanja, to postaje prilično mrtvo i prazno gađanje.

Tehnika gađanja i pravila ponašanja bi trebala postati kao jedno. Tada se može reći da su se „Istina, Dobrota i Ljepota (Shin Zen Bi) očitovali u 'izričaju' na gađanju, koji dolazi s brzinom munje iz stanja uma bez pakosti.".

Svrha japanskog Kyuda nije samo natjecanje, već i njegovanje duha i tijela, kao način za postizanje osobnog savršenstva. Kroz naciju (Japan), ovo razumijevanje Kyuda postalo je nadaleko poznato - činjenica koja je uistinu zadovoljavajuća, i ona koja daje smisao za daljnji razvoj ove tradicije.

Duh ceremonijalnog streličarstva

Od ranijih vremena, svečano gađanje je izvedba ritualnog gađanja za slavljenje u vjerskom obredu, ili drugoj formalnoj prigodi, i oslanja se na ona načela na kojima se tradicionalno uređuje ponašanje u svakodnevnom životu.

Tradicionalno, pravila ponašanja su svojstvena svim aspektima svakodnevnog života, a ta neodvojivost pravila iz životnih situacija izražava se govoreći, "Sha wa, rei ni hajimatte rei ni owaru," - "Gađanje počinje s pravilom i završava s pravilom", što znači da treba djelovati u skladu s vremenom, mjestom i situacijom.

S tom spoznajom, pokreti gađanja će postati graciozni i svečani, stvara se stanje duha u kojem je mir i čistoća srca, koja je sklad gađanja i pravila ponašanja. Primjena ove iskrenosti kod svake strijele je načelo Kyuda.

Ovo značenje je nerazdvojivo u klasičnim spisima Raiki, koji kaže: "Ovo gađanje je ostavilo učenja mudraca, u kojem krug koji se kreće prema naprijed ili prema natrag nikada ne može biti bez pristojnosti i ispravnosti."

Drugi citat iz starog izvora to izražava s etičkog stajališta "Na ovaj način, sve je discipliniranje moralnosti. Ova pobjeda užasava cijelo carstvo, i treniranje unutarnjih vrlina, straši vanjskog neprijatelja. Ono služi tijelu za gađanje." Što te izjave znače da je povijesno luk iz generacije u generaciju važan alat s kojim se ističu nečije vrline i uspostavljaju etičku i moralnu strukturu društva.

Gađanje, koje na ovaj način stavlja jak naglasak na duhovno, treba biti prožeto iskrenošću i ljubaznošću i kroz gađanje izraziti svoje srce i ljepotu sklada.

Svečano gađanje ne samo da odražava tradicionalne vrijednosti, već i kao svečani oblik Kyudo je „vozilo“ koje može dati izražajnost osnovnog ponašanja i kretanja, a isto tako i načela i tehnike gađanja. Shodno tome, to je bila praksa u stara vremena da svečano gađanje obavlja iskusni strijelac koji ima majstorstvo tih osnova. Imajući u vidu značaj svečanog gađanja iz povijesnog konteksta, ono mora biti posvećeno ovladavanju osnovnim oblicima Kyuda, trenirajući sebe u izražavanju milosti i dostojanstva u gađanju.

◆ *Mentalni stav u Kyudu*

Svrha današnjeg Kyuda je uživanje i obogaćivanje našeg svakodnevnog života. Za učenike, to je ne samo način da se trenira tijelo, već također idealan način da se trenira um. Za druge, to je dobar način da ostanu u formi i steknu visoku duhovnost u isto vrijeme. Iako se put Kyuda promijenio tijekom povijesti, on je pronašao svoje mjesto u suvremenom svijetu.

Kyudo nije kao bilo koji drugi sport. Protivnik je cilj, a ne neki drugi igrač, a možete uživati sami. To je jednostavno. On je dostupan. Može se prakticirati od strane muškaraca i žena svih dobnih skupina, svaki pojedinac može koristiti luk koji je upravo njegove veličine i snage. Nadalje, moguće je prakticirati u svim vremenskim uvjetima i ne postoji određeno pravilo o tome koliko dugo treba vježbati.

Uglavnom samo trebaš ciljati i gađati na stacionarni cilj. Rezultat je posljedica i jednog i drugog: pogotka i promašaja. Kako je "Shagyo" (proces pucanja) proveden, rezultat brojanja dakle, nikada nije isti.

Dobar "Sha" (gađanje strijelom) dolazi iz dobrog držanja. Morate stajati s leđima ravno, povucite ramena natrag zadržavajući savršenu ravnotežu, fokusirajte svoju energiju na "Tanden" (točka snage u donjem dijelu trbuha), koncentrirajte se do kraja, a zatim otpustite strijelu. Sve to dovodi do preciznog udarca. Čekajte, i kad vidite da je pravo vrijeme za vas, luk i cilj, pustite strijelu mirno, precizno i hrabro. Iako to učinite najbolje, možda promašite metu, ali to je isključivo vaš problem. Možete razmišljati o tome što ste možda pogriješili.

Ovaj proces je odraz discipline i razlog zašto se Kyudo tako duboko poštuje. Japanski lukovi nemaju ciljnik.

Kako Kyudo praktikanti ovise samo o njihovim osjetilima, oni bi mogli lako biti pod utjecajem svoje okoline ili rezultata drugih strijelaca i vrlo često, propustiti svoj cilj čak i najmanjim uznemiravanjem. Da bi to izbjegli, praktikant može vježbati temeljne pokrete iznova i iznova. To je, naravno, važno za poboljšanje tehnike pogađanja cilja, ali je još važnije da se kultivira "Fudoshin" (nepokolebljivo stanje uma), tako da se uvijek može provesti "Gyosha" točno gdje, bilo kada, u bilo kakvim okolnostima.

Kyudo je sada sport u nekom pogledu. Imate protivnike s kojima se natječete, ali ne i da se borite protiv njih. Tu je pobjeda i poraz, ali natjecanje nije cilj. Svaki protivnik se mora poštovati. Ako izgubite svoj mir tako što ste zaokupljeni s konkurencijom, to je zlostavljanje duha Kyuda. To uvijek mora biti jasno. Praktikant koji se ne zanosi konkurencijom je obično dobar natjecatelj.

Kako se Kyudo isticao kao sport, to je stekao širu popularnost, te će je najvjerojatnije zadržati i dalje. Međutim, Kyudo ima i mnoge druge značajke. Kyudo je asketska praksa. To je

potraga za konačnom suštinom umjetnosti. U Kyudu, natjecateljski aspekt raste kroz ciljanje i pogađanje mete. Usput, dolazi vrijeme kada će praktikanti naučiti da ako su previše zaokupljeni u samo pogađanje cilja, vjerojatno će izgubiti svoj mir. Nema neugodnog "Kyusha" (pucanja) koji je kao udarac od takvih zaslijepljenih strijelaca. Tu je toliko da se nauči iz jednostavnog čina "Kyusha"

◆ **Povijest**

Japanski luk

Podrijetlo luka datira iz daleke povijesti. Navodno, lukove su već koristile etničke skupine na Bliskom istoku i Aziji u kasnom Starom kamenom dobu.

U Japanu su otkriveni lukovi vjerojatno iz kamenog doba. To dovodi do zaključka da su tijekom Yayoi ere bili dugi lukovi "maruki" tipa izrađeni od jednog komada drveta, obojani u crno i vezani šibom. Također, na slici lovačke scene nacrtane na brončanoj posudi zvonolikog oblika, a pretpostavlja da je iz mlađeg kamenog doba, može se identificirati dugački luk sa drškom .

To je spomenuto u Wei Chih da su lukovi korišteni u drevnom Japanu bili dugi lukovi. Ovaj opis, uz ono što je zapisano u "Kojiki" (Drevne kronike Japana), dokazuju da lukovi imaju značaj, kako ideološki i kulturološki u drevnom japanskom svijetu i na njih se gledalo kao simbol dostojanstva. Dakle, oni su igrali važnu ulogu u Shinto i ritualima samuraja u kasnijim godinama.

Kineski Utjecaj

U Kini, postoje mnoge knjige koje se odnose na lukove, kao što su "The Rites of Zhou" i "Knjiga kasnijeg Hana". Iznad svega, smisao ceremonije streličarstva predstavljen u "Liji" uvelike je utjecao na japanski način streličarstva .

Diplomatski odnosi između Kine i Japana počeli su oko 4. i 5. stoljeća nakon cara Ohjin vladavine. Kineski utjecaj na Japan proširio se u mnogim područjima. Originalna japanska misao "itoku" (dostojanstvo i vrlina), sastala se s kineskom misli "Lai" (ljubaznost) i to je dovelo do oblika ceremonije Jarai u carskom dvoru i u kasnijim godinama, postao je misao pristojnosti u samurajskom putu luka. U Kini, lukovi su smatrani najdostojanstvenijim oružjem - oružje za kraljeve i vladare. Ove misli su na kraju integrirane s mislima japanskih samuraja.

Fusetakeyumi (Spušteni bambusov luk) napravljen sredinom Heian ere (10. st.) i Sanmaiuchiyumi (troslojni luk) napravljen je u kasnoj Heian eri (12. st.) su složeni lukovi izrađeni od bambusa i drva. Tehnika je donesena u Japan iz Kine.

Doba samuraja

Kada je Yoritomo Minamoto utemeljio Kamakura Shogunatu 1192.godine, on je utvrdio etiku samuraja, navodeći da se samuraj mora posvetiti postizanju duhovne visine svladavanjem umjetnosti jahačkog streličarstva. To je očito iz "Azuma Kagami", povijesne knjige pisane u Kamakura eri, da različiti oblici jahačkog streličarstva poput "Inuoumono" (lov s psima) i "Kasagake" bili su uobičajen trening tijela i uma samuraja tijekom tog vremena.

Na Tsurugaoka Hachimangu svetištu, "Yabusame" se izvodi kao dio Hojoe rituala do današnjeg dana. Makigari lov je postao iznimno popularan tijekom Kamakura razdoblja, a lukovi koji imaju više od ritualnog značenja u Heian eri su povratili svoju ulogu u ratu. S druge strane, "Inuoumono" i "Kusajishi" sa svojim strogim pravilima razvili su se kao sportski događaji.

Razvoj tehnologije

Streličarstvo je napravilo inovativan napredak tijekom desetljeća sukoba koji je počeo od razdoblja Sjeverne i Južne dinastije do Muromachi ere.

Tijekom vladavine cara Godaigo, Sadamune i Tsuneoki sastavili su put luka, donesena su pravila i praksa unutar zajednice samuraja i uspostavili su temelj japanske škole jahačkog streličarstva. Kasnije, Ogasawara obitelj je bila angažirana kao veliki majstor jahačkog streličarstva do Edo ere. Kako se streličarstvo treniralo u tim danima opisano je temeljito u "Ryoshun Ozoushi", napisano od strane Ryoshun Imagawa jako detaljno. Danjo Masatsugu Heki, osnivač Heki škole također je iz tog doba. Heki škola proširila je streličarstvo kao najprikladnije za stvarnu borbu. Masatsugu stil je prenio na svog učenika, Shigekata Yoshida, a zatim je podijeljen u dvije škole, Sekka i Izumo. Od Sekka škole, Dosetsu, a od Izumo škole, nastale su Insai i Okura. Od ovih darovitih prethodnika, umjetnost streličarstva napredovala je brzo.

Kasnije, s druge strane, Chikurin škola koju je organizirao Josei Chikurinbo uspostavljena je u okruzima Owari i Kishu. Mnoge škole su izvedene na ovaj način tijekom 150 godina između 15. i 17. stoljeća (kraj Muromachi ere i početak Edo ere).

Nakon toga, utemeljene su glavne škole poput Yamato škole koju je osnovao Kozan Moriyama u Genroku razdoblju i Honda škola koju je osnovao Toshiyane Honda u razdoblju Meiji.

Inovacije u umjetnosti japanskog streličarstva je opisano u "Takatada Kikigaki" koju je napisao vojni zapovjednik, Takatada Taga. U knjizi je spomenuto „za“ i „protiv“ "Yumigaeri", tehnike koja je omogućena zakrivljenim lukom, složenog od bambusa i drva.

Streličarstvo kao oblik duhovne izobrazbe

Nakon što je vatreno oružje uvedeno u Japanu, vrijeme ratovanja lukom i strijelom je završilo i streličarstvo je postao oblik treninga tijela i uma, što ga je kroz rafiniran proces dovelo na nivo umjetnosti.

Jedan primjer je "Toshiya" (dalekometno streličarstvo). Toshiya potiče iz 12. stoljeća, ali je postalo popularno tek u 16. stoljeću. Prema zapisniku iz 1606. godine, broj strijela koja je pogodila cilj bio 51. U 1661. godini, ovaj rekord je prekinuo strijelac, Kanzaemon Hoshino s 8000 strelica. Nadalje u 1686, drugi strijelac, Daihachi Waza pogodio novi rekord.

Toshiya zahtijeva brzo gađanje, tako da su za "Uchikiri" tehniku, dizajnirane posebne rukavice kako bi se omogućilo da se strijelac pomiče slobodno svoje palčeve. Ova rukavica je podrijetlo "Kataboshi", i koristi se u Kyudu i danas.

Daihachi Waza pucao 13.033 strelice u vremenskom roku od 24-sata i pogodio metu 8133 puta.

Moderni Kyudo

Tijekom Edo ere koja je bila doba mira, bez rata, streličarstvo se razvijalo kao umjetnost i način da se formira Kyudo, doslovno "put luka", ali je na Kobusho, službenoj vojnoj umjetničkoj školi osnovanoj od strane Edo Shogunata, bio isključen iz nastavnog plana i programa nakon jedne godine, s obrazloženjem da se ne prilagođava stvarnoj borbi u vremenu oružja i zapadne vojne obuke. No, izvan škole, oružje za nisko rangirane pješake i jahačko streličarstvo široko se prakticira u samurajskoj zajednici. U Meiji eri, kada je Dainippon Butokukan osnovan u Kyotu, naravno, Kyudo je bio uključen i ohrabrivan.

Tijekom Taisho i početkom Showa ere, Kyudo usvojen u srednjim školama kao izvannastavna aktivnost, ali ne i redovni predmet, ali kada je izbio 2. svjetski rat, Ministarstvo prosvjete je promijenilo svoju politiku i opet je Kyudo bio isključen, jer ne povezuje izravno na stvarnoj borbi. Nakon rata, sve borilačke vještine su zabranjene u školi.

Od 1951, Kyudu je dopušteno da se prakticira u školi. Godine 1967, Kyudo je usvojen kao redoviti srednjoškolski predmet. Prepoznat je obrazovni i sportski aspekt Kyudo. Moderni Kyudo je pokrenut kao dio školskog tjelesnog odgoja.

Misija modernog Kyuda je traženje načina kako Kyudo može doprinijeti u obrazovanju u novom duhovnom konceptu, korištenjem svakog mogućeg dostupnog znanstvenog pristupa i širenje umjetnosti.